

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foala „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Lei

„Caut pe frații mei“.

În legătură cu apelul fraților dela București.

Caut pe frații mei! O, ce înțeles adânc au aceste cuvinte ale Scripturii. Ce tainică și frumoasă misiune cuprind ele!

E slujba cea mai înaltă pe care o poate îndeplini omul în lume: de a căuta suflete, suflete pierdute, care să le aducă la Tatăl.

Ce lucru mișcător! Omul căutând pe om! Omul lui Dumnezeu căutând pe omul care a pierdut pe Dumnezeu! Ce slujbă sfântă și cât de mult a vrednicit Dumnezeu pe om făcându-l o slugă a Sa. Mai mult: părță lucrări Sale; lucrării de mântuire a sufletelor; lucrării de zidire a Impărației Sale.

O astfel de slujbă, o astfel de lucrare, a făcut și face și mișcarea Oastea Domnului.

In mișcarea aceasta, Domnul s'a folosit de un om, de un suflet care ascultând de Tatăl, a pornit întru căutarea sufletelor. Timp de 10 ani de zile, a strigat neîncetat prin scrisul său pe »frații« săi pierduți pe meleagurile păcatului. A chemat și la glasul Său cald și dulce, atâtă și atâtă dintre »frații« au aflat pe Tatăl. Lucrul Domnului dela Sibiu, a fost purtat cu răbdătoare bărbătie deși n'a pregetat nici un moment în a merge mereu înainte, în timp ce din toate părțile era batjocorit și ocărât, pentru că a cusezat să asculte porunca Tatălui. La toate hulele a răspuns îndoind munca și întărind ascultarea față de Tatăl ceresc.

Și-a jertfit sănătatea și a vereea pentru noi toți! Tot ce a avut, a dat pentru frații săi, pentru noi toți, întocmai ca o mamă ce se lasă pe sine flămândă, fiind mulțumită dacă copiii săi sunt îndestulați. Noi am trăit în belșug, ne-am desfătat în timp ce el suferă istovindu-se în munca dragostei făcută pentru noi. Ne-a adus dintr-o țară depărtată o

Tipografie și-a plătit pentru ea toată »agonisita părintească«, dar nu pentru că să fie a sa ci pentru că să ne-o deie tot nouă.

Și acum, e apăsat de o greutate! Primil-vom în brațele noastre, dacă după o muncă de 10 ani s'a ales cu o sănătate sdruncinată, cu un piept slăbit și cu o datorie de peste 600 mii lei, pe care a făcut-o pentru noi? Nu ne-a cerut nimic, căci ar fi vrut să ducă singur sarcina care se cuvenea să o ducem noi toți. Dar vom putea noi suferi ca lucrul Domnului să stea pe loc? Vom putea sta nepăsatori când glasul Tipografiei e gata să amucească? Ne vom simți bine noi în sine în ziua când nu-i vom mai auzi glasul care ne-a încălzit inimile, ne-a măngăiat în întristare, ne-a călăuzit pas de pas și ne-a învățat tainele celor, ducându-ne de mână și plecându-ne la picioarele Domnului? Vom putea suferi ca omul pe care celul ni-l-a trimis, să tacă? Ce vom răspunde oare înaintea Domnului, când ne va întreba de ce i-am împiedecat lucrul său prin nepăsarea noastră.

O! Nu cred că vom putea sta nepăsatori la chemarea dragostei de a răspunde cu dragoste.

Să ne gândim numai că sunt încă mulți, mulți frați care nu cunosc pe Domnul! Pentru ei trebuie să ne gândim. De ei trebuie să ne fie milă.

Glasul dela Sibiu, care e glasul lui Dumnezeu nu trebuie să tacă, pentru că să audă și cei ce n'au auzit să vadă și cei ce n'au văzut, că să fie măntuji și să vină la cunoștința adevărului. Aceasta e voia lui Dumnezeu. (I Timotei 2, 4).

I. Marini, inv. ostaș al Domnului, Săsciori-Alba.

Hai, la „Oastea Domnului“!

Hai la Oaste dragă frate
Lasă grijele deșarte,
Lasă drumul celui rău,
Căci aşa vrea Dumnezeu.

Hai la Oaste frățioare
Stii că viața i treacătoare;
Vino, dar căt mai curând
Nu mai sta de loc pe gând.

Hai la Oaste, hai creștine,
Nu lăsa de azi pe mâine;
Vino, nu mai zăbovi,
Vino, până nu vei muri.

Hai la Oaste fără teamă
Căci Domnul însuși te cheamă;
Iată timpul a venit,
Să-l lăsăm pe cel smintit.

Vino frate la Oștire
Să trăești în ferice;
Si aici pe-acest pământ
Si în celul cel prea sfânt.

Vin' la Oastea cea cerească
Lasă grija cea lumească,
Vin să scapi de Veliar,
Si de chinul cel amar.

I. Tudusciuc, inv.

O „noapte a Domnului“.

Ostașii Domnului din Sibiu „au tras un chef“, o petrecere sufletească de o noapte întreagă — o noapte plină cu neuitate binecuvântări și bucurii sufletești.

Într-o adunare restrânsă a ostașilor din Sibiu, s'a ridicat întrebarea: dacă mai ieri, când eram niște oameni lumești, țineam tot mereu să tragem căte un chef ce se găta în zorii zilei — de ce n'am putea să ne petrecem și în Domnul căte o noapte întreagă?

Părerea a plăcut tuturor și îndată am hotărât să ținem în noaptea din Duminica trecută — 25 Octombrie — o astfel de petrecere pe care am anunțat-o în adunarea cea mare a Oastei, învățând pe toată lumea.

Petrecerea s'a ținut în casa fratelui Nic. Bucur. Despre această petrecere — care a întrecut toate așteptările noastre — dăm mai jos următoarele amănunte:

Înădăta pe la orele 7 seara, încep a se strânge »petrecătorii«. Între cei săsi și părintele profesor Nanu, preaiubitul nostru frate ostaș și vevetitor al Oastei. De față sunt și oaspeții noștri iubiți: fratele învățător I. Marini și sora învățătoare Marioara Stoicuța din Săsciori-Alba. Casele fratelui Bucur sunt pline. Pe masa din fruntea casei se află o Biblie mare încunjurată de cărți de rugăciuni, cântări și câteva Testamente.

Pe la orele 8, cei strâni, au o surprindere. De afară din curte, s'aud acordurile cântării: »O ce dulce-i Domnul sfânt... a sosit părintele Trifa cu o ceată de ostași... ei intră la »petrecere« cântând, aşa cum e obiceiul... cei adunați încep a cânta cu ei... toată casa e plină de o adiere cerească ce se poate ceta pe fețele tuturor.

Părintele Trifa ia cuvântul arătând rostul acestei petreceri. »Noaptea aceasta e o noapte a Domnului — zice Sf. Sa. Am avut noi și destule nopți ale diavolului, despre cari ne aducem aminte cu groază și fior. Sosita vremea să avem și astfel de nopți ale Domnului. Prin o astfel de petrecere noi vrem să ne convingem pe noi și să-i convingem și pe alții că se poate petrece și în Domnul. Si să nu vă temeți că nu ne vom putea petrece. Iacă aici pe masa aceasta este »butoiul« cel mare — și pă. Trifa ridică sus sf. Scriptură — plin

cu beutură duhovnicească din care putem bea fără nici o teamă că ni s'ar găta băutura. Si iată aici și fel de fel de sticle mai mici (cărțile din jurul Bibliei), toate pline cu băutură duhovnicească. Ferice de cei cari au aflat această băutură și ferice de cei cari se »îmbătă« cu o astfel de băutură. Să dea Dumnezeu ca și noi să ne îmbătăm cu toții în noaptea asta cu această băutură sfântă. Ne-am gândit apoi, și la »aranjarea« petrecerii. Am aranjat lucrurile așa: vom împărți petrecerea în tururi, în părți.

In fiecare tur se vor ține 3 vorbiri, însoțite de 3 cântări și încheiate cu o rugăciune în genunchi. După care va urma o »pauză«... ca la orice petrecere.

Incepe apoi petrecerea. După părintele Trifa, vorbesc pă. Nanu și învățătorul Marini. Părintele Nanu ține o vorbire mișcătoare în legătură cu casa lui Simeon leprosol în care intrase Isus și despre Magdalena care stăruia lângă picioarele Lui. Spunea că această noutate a Oastei — privegherea de noapte — a văzut-o numai în Apusul Europei. Să dea Dumnezeu ca aluatul acestei mișcări să dospiască toată țara, atrăgând și pe căturari în calea Domnului.

Fratele Marini, cu darul deosebit ce-l are dela Domnul darurilor — vorbește adânc, convingător și mișcător despre apa cea vie în legătură cu convorbirea lui Isus cu Samarineanca.

După fiecare vorbire se cântă o cântare.

Părintele Trifa încheie rândul cu o rugăciune.

In cuvântul tuturor se simte ceva neobișnuit; e o vibrare cerească. Simțim parcă fălfăind aripile Porumbelului sfânt.

Urmează apoi »pauza«. Petrecătorii ies puțin pe afară. Se deschid ferestrele... ca la orice »petrecere«.

Peste câteva minute se aude iar »muzica« noastră. In sală răsună o cântare și asta e semnul că se începe iar »petrecere«.

Urmează turul alii doilea. Vorbește frumos și plăcut fra-

(Continuarea pe pag. 2 jos).

Războiul cel sfânt ce se dă pentru cucerirea unui suflet.

Dăm în continuare învățările cu Războiul cel sfânt.

Cei 5 Conducători ai oștirii lui Şaddai (Trâmbița Deștepării, Convingerea, Înțelegerea, Judecata și Pedeapsa) au făcut tot ce le-a fost cu puțință pentru a măntui cetatea Sufletului din robia acelui stăpânitor întunecat, Diavolul. Dar din ce chemările și îndemnurile lor erau mai înfricoșătoare, locuitorii cetății Sufletul se cufundau mai mult în întuneric.

Văzându-și zădărnicia încercărilor, în sfârșit Conducătorii împăratului Şaddai au hotărât să încezeze cu încercările pentru măntuirea cetății și supunerea ei puterii împăratului Şaddai. Luând cuvântul, Conducătorul »Convingerea« a spus următoarele:

»Fraților, iată părerea mea. Cu toate că n-am avut biruință cu războiul nostru, noi nu trebuie să-l părăsim. În primul rând, noi trebuie, să aruncăm în locuitorii cetății sufletul neîntrerupt cu pietre, din praștile noastre, ca să-i ținem în continuă neliniște atât ziua, cât și noaptea. Prin aceasta împiedecăm duhul cel rău, care domnește acolo, să se înrădăcineze și mai mult. Chiar și leul îl poți domestici, dacă nu-l lași de loc în pace.

În rândul al doilea trebuie să trimitem împăratului nostru Şaddai un raport, prin care să-i arătăm situația nenorocită a cetății, rugându-l totodată, să ierte nereușita noastră de până acum și să ne dea ajutorul Său împreună cu un nou Comandant general, pe cineva găsi de bun, pentru a cele puse de noi la cale să nu fie zădarnice și să putem cucerii pe deplin cetatea, spre slăvirea numelui Lui.«

Toți au primit această propunere și s'a expediat îndată împăratului Şaddai următoarea cerere:

»Atotmilostive și Prea mărite Împărate, Stăpânul celei mai bune lumi și Creatorul Sufletului! Conform porunciei tale, nu ne-am crutat viața și am luptat contra celei mai alese din creațurile Tale. Îți este cunoscut, o Împărat, tot ce am întrebuit spre a-l con-

vinge să se supună puterii Tale, dar nici cuvintele blânde, nici promisiunile iertării Tale, nici amenințările și armele noastre de foc n'au avut nici un efect adeverat. Diavolul, Necredința și Voința-Liberă sunt principalii conducători ai răzvrătirei și tulburării din cetate. O Împărată al împăraților! Iară-ne nouă nereușita noastră și dăruiește-ne mai multă putere și pricepere, pentru supunerea Sufletului sub puterea Ta, și trimite-ne și un Conducător, care să ne îndrumă, cum să lucrăm pentru mărirea Ta, ca Sufletul să te iubească din nou pe Tine din toată inima și să se teamă a mănia Milostivirea Ta, Amin.«

Această cerere a fost trimisă împăratului prin bunul slujitor, numit: Iubirea de oameni.

Ea a fost predată în mâna fiului împăratului, care s'a an-

gajat să o preda Tatălui Său. El a citit dela început scrierea, și mai adaugându-i câteva cuvinte și dela sine, a prezentat-o însuși împăratului.

Bunul împărat s'a bucurat de cererea aceasta cu atât mai mult, că ea i-a fost predată de însuși Fiul său, care a început a vorbi în folosul Sufletului, cu cele mai calde cuvinte de iubire. Atunci Şaddai i-a adresat lui Emanoil cuvintele: »Fiul meu cel iubit!« Iar El i-a răspuns: »Eu sunt Tată!«.

Împăratul i-a zis: »Tu cunoști ca și mine, starea josnică, în care a decăzut Sufletul, precum și acea ce am hotărât împreună cu Tine și ce ai făcut și Tu singur, pentru măntuirea lui din robie. Deci Fiul meu pregătește-te de acum la războiu și să pleci pe câmpul de luptă.

Tu vei învinge pe dușman

și vei întoarce sufletul învinis de Tine.«

Emanoil a răspuns la aceasta: »Legea Ta este în adâncul inimii mele; bucuria mea este a împlini voia Ta. De mult am așteptat sosirea zilei acestea și iată eu plec să îndeplinești voința Ta. Să-mi daruești deci puterea, pe care vei crede-o în înțelepciunea Ta de necesară, iar eu plec să măntui Sufletul de diavol și de puterea lui, în care el să pierde. Inima mea de multe ori s'a întristat foarte din cauza bietului Suflet, iar acum ea este plină de bucurie. Nimic nu consider prea scump, pentru această creatură rătăcită și în inima mea este deja staverită ziua răzbunării, pentru scumpa noastră creatură și sunt fericit că Tu Tatăl meu, m'ai ales Conducătorul măntuirii. Si de acum încep a neliniști, pe acei, cari au chinuit creatura noastră, și o voi întoarce în mâinile Tale.«

Abia a pronunțat Emanoil — Fiul împăratului — cuvintele acestea și vestea s'a și lăvit ca trăznetul, în întreaga curte, și în tot ținutul nu s'a vorbit de altceva decât de fapta aceasta măreță și toți se rugau cu multă stăruință umilă, să li se îngăduie a conlucra cu Fiul împăratului în măntuirea sărmănatului Suflet.

De asemenea s'a hotărât a se trimite vorbă în tabăra celor 5 Conducători, că Emanoil va sosi în cel mai scurt timp cu nenumărate puteri.

Când au aflat Conducătorii vestea aceasta, strigătele lor de bucurie au cutremurat tot pământul. Munții chiar s-au cătinat și diavolul s'a cutremurat de groază.

În toată vremea astă orășul »Suflet« se interesa prea puțin de planurile acestea, fiindcă era decăzut în deplină tamponie și nu se mai gădea la nimic altceva, decât la plăcerile lumești și la desfășări; dar cu atât mai mult se interesa diavolul, prin spioni săi, despre tot ce se întâmplă la curtea împăratului Şaddai și de nime în lume nu se temea, decât de Fiul împăratului.

(Va urma).

tele Coman, student în teologie, despre crizele vremilor noastre și leacul lor. Fratele Popescu vorbește despre ce înseamnă a trăi cu adeverat Evanghelia.

Duoasă și mișcătoare până la lacrimi a fost vorbirea sorei noastre, învățătoarea Marioara Stoicuța, din Săsciori. Toți cății au auzit-o și-au zis îndată: ființa aceasta poartă în sine un dar ceresc. În cuvântul ei pune atâtă credință și atâtă putere încât te-ar putea face să plângi o noapte întreagă.

Părintele Nanu, încheie cu o rugăciune cutremurătoare. Ochii tuturor erau scăldăți în lacrimi (vom da la foaie această rugăciune).

Urmează pauză. Toată lumea slăvește pe Domnul pentru niște bucurii ca acestei.

În »turul« al treilea a vorbit foarte frumos și mișcător fratele Buzea, student în teologie. O mișcătoare mărturisire a făcut sora noastră, Paraschiva Stoica din Șura-mică (despre care vom vorbi cândva deosebit). Sora Tili s'a rugat, ca totdeauna, cu putere. Prin credință și o viață predată Domnului, acest suflet a dobândit un dar deosebit al rugăciunii.

Am avut între noi și un tiner evreu convertit dela iudaism. Un biet tinăr, îmbrăcat fărănește, pe care nu l'ai luate de pe stradă. Dar poartă cu sine o comoară ce ne-a uimit. Cunoaște Biblia cu atâtă precizie încât am rămas uimiri.

Și aşa decurgea înainte petrecerea noastră. Pela miezul nopții li s'a servit »petrecătorilor« și o mică gustare;

un fel de »agapă« a fraților.

La orele 6 dimineață, casa fratelui nostru era încă tot plină. La această oară, s'a încheiat petrecerea cu o rugăciune de mulțumire și un cântec de slavă lui Dumnezeu. Cred că e de prisos să mai spun că la petrecerea noastră n'a fost »bătaie« și »ceartă«, lucruri indisponibile la petrecerile pe care le face alcoholul, duhul diavolului. A rămas ca să mai facem astfel de petreceri.

Am avut Duminecă o noapte tainică, plină de neuitate bine-cuvântări și bucurii sufletești; o noapte care va rămânea în sufletul nostru până la sfârșitul vieții noastre.

Slăvit să fie Domnul că ne-a învrednicit să gustăm din aceste bucurii nove pe care nu le-am cunoscut! Slavă și Du-

hului sfânt că și-a revărsat cu prisosință darurile Sale să simțim că toate petrecerile și desfășările lumii sunt o nebunie față de petrecerile cele duhovnicești.

O, Dumnezeule! dacă am fi avut putere să-i aducem aici pe toți criticanții Oastei Domnului în această tainică noapte, să vadă — și să se rușineze — despre ce minuni poate face Evanghelia coborâtă în sufletul mulțimii.

În Oaste au mai intrat:

Din Ghidion (județul Roman): Vasile Rusu și soția Elena Rusu, Secrierul Dumitru, Necula Th. Budug și soția Rucsanda, Maria, Gh. Spătaru, Maria Neculai Pele-Verde.

In școala cea mare a Bibliei.

Cum stăm cu cele 2 clădiri: cu cea dela Mat. cap. 7, 27 și cu cea dela 1 Corinteni 3, 9—15?

In Biblie sunt 2 clădiri șubrede. Una e la Matei cap 7, 29; pe aceasta o răstoarnă vânturile și apele pentru că n'avea temelie de piatră. Alta e la Corinteni cap 3, 15. Aceasta are temelie, dar materialul clădit pe această temelie, e slab și nu rezistă focului. Să lămurim această învățătură. Pe cea dela Matei 7, 29, am tâlcuit-o în cartea cu Pildele Mântuitorului, la pag. 64. Acum să luăm pe cea dela Corinteni cap. 3. O vom explica în legătură cu o istorioară.

Un tinăr bogat care trăia în desfășările lumii și de cele sufletești nici habar nu avea — avu într'o noapte un vis mândruitor.

Se făcea, în vis, că ajunse în raiu și se desfăță în frumusețile de acolo, însotit fiind de ap. Petru, care îi dădea explicațiile de lipsă. Intr'un loc văzu clădindu-se un palat strălucitor. Tot materialul ce se folosia la zidit, era, de aur și argint strălucitor.

Pentru cine se clădește acest palat măreț?

Pentru Nicolae, servitorul său — răspunse ap. Petru.

Pentru servitorul meu? — întrebă mirat tinărul... dar Nicolae, servitorul meu nici nu va ști să folosească un astfel de palat... el lăcusește într'o căsuță mică... el se va rătăci într'un astfel de palat.

Ap. Petru nu răspunse nimic. Merseră mai departe și ajunseră într'un loc unde se clădia un bordeiu foarte șubred și slab. Maestrul care lucra la el, încerca să-i facă păreții cu trestie, fân și paie, pe care le lega la un loc, le presa și apoi le lipia cu lut.

Dar asta ce înseamnă? — întrebă tinărul mirat... aşa ceva n'am mai văzut în viața mea... să clădească cineva cu paie și fân?... o mică scânteie va preface în scrum și cenușă o astfel de casă de paie... Si pentru cine se clădește acest bordeiu șubred?

Pentru tine — răspunse ap. Petru.

Cum? Pentru mine? — întrebă tinărul, mirat... o, nă... acest lucru nu se poate... eu am lăcut până acum într'un palat... într'un astfel de bor-

deiu, n'ăș putea trăi nici un singur minut.

Si totuși — răspunse cu apăs ap. Petru — acest bordeiu se clădește pentru tine... să ști, iubite tinere, că aici în raiu, Maestrul nostru cel crește (Dumnezeu) clădește pentru fiecare om o casă (2 Corinteni 5, 1). Dar materialul la casa asta îl dă omul de pe pământ. Si pe urmă, focul va decide de poate rămânea casa acea sau ba (1 Corinteni 3, 13). Servitorul său, Nicolae, trăiește o viață de rugăciune și de fapte bune; el dă material ce rămâne: aur și argint. Dar tu trăești o viață de desfășări lumești; tu dai material ce nu va putea rezista focului: paie, trestie și fân.

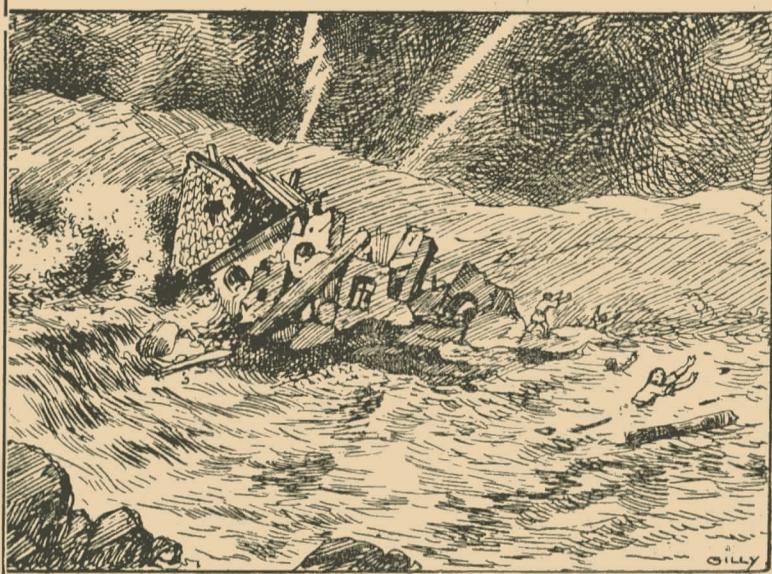
In decursul acestei vorbiri, bordeul luase foc și troznia din toate încheieturile.

In zgomotul acestui troznet, tinărul se deșteaptă din somn îngrozit peste măsură și tremurând de frică... visul acesta i-a străpuns inima și viața... a ieșit din lume și a început să strângă material trainic pentru casa lui cea veșnică.

Dragă cetitorule! Temelia mântuirii noastre, este Isus Hristos (1 Cor. 3, 11). »Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra acestei temelii« (1 Cor. 3, 10). »Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, petre scumpe, sau dacă clădește paie, fân, trestie, lucrarea fiecaruia va fi dată pe față; ziua Domnului (judecata de apoi) o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Si focul va dovedi cum este lucrarea fiecaruia« (1 Corinteni 3, 12—13).

Dragă cetitorule! Tu ce fel de material dai pentru clădirea »casei« tale cei din cer? Dacă te-ai apuca să-ți clădești o casă din paie și fân, ar zice lumea că ești clătit la minte... și faci acest lucru pentru casa ta cea veșnică? O, nu mai stăru, iubitul meu, în această nebunie de suflet pierzătoare. Pune pe inima ta învățătură de mai sus și începe îndată să-ți strângi material trainic pentru lăcuința ta cea veșnică.

(Luată din lecțiile biblice întinute cu frații ostașilor dela Sibiu).

Clădirea cea șubredă dela Matei 7, 27 pe care au răsturnat-o vânturile și apele.

Istorioare mici cu înțeles mare.

O pildă din istorie.

Istoria păstrează următoarea mult grăitoare pildă de smerenie.

»Canut cel mare; rege al Danemarcei și al Angliei temut în lupte, măreț în fapte și plin de înțelepciune, se plimba odată cu suita pe malul mării. Curtenii vorbeau despre măretele fapte și domnia înțeleaptă a regelui.

Atunci unul din ei își ridică glasul și zise:

»O, tu stăpâne a două împărații, ce putere în lume este mai mare ca a ta?!«

Regele nu răspunse, ceru însă să i se aducă un scaun și se așeză pe malul mării privind cu nesațiu refluxul, (adecă timpul când apele mării creșteau). Unde veneau din ce în ce mai aproape, atunci regele strigă:

»O! mare, nu este putere mai mare ca a mea, o-prește-ți valurile, ca să nu a-

tingă picioarele stăpânlui tău.

Dar, marea nu voia să asculte. În curând valurile ajunseră la picioarele regelui. Atunci el se sculă zicând:

»Vedeți ce slabă este puterea mea în lume?! Eu nu pot să fac valurile să mă asculte. Lăsați lauda și mărire pentru cel de sus. Lui singur se cuvine slavă, căci El singur e Atotputernic.«

Si din ziua aceia se spune că regele nu a mai pus coroana pe cap.

Dela Oastea Domnului din Sibiu.

O măreață adunare a avut Oastea Domnului din Sibiu în Dumineca din 25 Octombrie.

Pe la orele 3, ostașii se strâng grupuri-grupuri spre Catedrală. Suntem mulți și plini de bucurie sfântă. Avem în mijlocul nostru alături de preaiubitul nostru îndrumător al Oastei, Pă. Trifa și pe pă. profesor A. Nanu, care a devenit iubit sufletului nostru. Nu putem decât să mulțumim Domnului că ni-l-a dăruit venind dela Odorhei aici la Sibiu, ca profesor la școală Normală.

Ostașii au luat parte cu toții, ca de obiceiu, la frumoasa slujbă a Vecerniei dela Catedrală și apoi ostași și public trec în Aula Academiei teologice, locul de adunare al Oastei. Vedem cu bucurie, că în sală sunt și mulți studenți dela Academie, viitori slujitori ai altarului bisericii noastre.

O frumoasă cunună de 5 preoți: părintele asesor cons. Tr. Scorobet, pă. Trifa, pă. spiritual la Acad. Teol., Neagu, pă. profesor la Școala Normală, Nanu și pă. spiritual la Acad. Teol., Secaș.

Se face începutul cu rugăciunea-cântare: Impărate cerește, după care ia cuvântul pă. asesor Trandafir Scorobet. P. C. Sa își exprimă bucuria că vede în mijlocul adunării și pe părintele Trifa, care din cauza boalei n'a prea putut cerceta aceste adunări. Aduce cuvinte de laudă lăcrării de primenire sufletească pe care o face Oastea Domnului. Arată cum ostașii sunt chemați să fie niște pescuitori sufletești, mai ales pentru sufletele cari nu merg nici la biserică.

După cântarea Isus Regele cel Mare, ia cuvântul Părintele Trifa. Mulțumește părintelui asesor pentru urarea de bine ce i-a făcut-o prenumi și pentru interesul, ajutorul și dragostea pe care le-a dat în permanență acestei mișcări. Aflându-se după o boală lungă și grea, n'a putut veni regulat la aceste adunări, dar făgăduiește că de acum înainte va veni mai des și roagă pe frații

preoți din Sibiu să-i dea ajutor în această lucrare.

In legătură cu Evanghelia Dumineci, vorbește apoi pe larg despre ce înseamnă a crede cu adevarat (vom da la foaie, sau eventual într'o cărticică această vorbire, în care s'au pus la punct și unele din rosturile Oastei).

Se mai cântă o cântare și vorbește părintele A. Nanu, convingător și bland despre bucuria Tatălui cerește pentru un suflet ce se pocăște și despre bucuria Mamei noastre, Biserica, pentru copilul ce vine și cade în brațele ei. Dacă avem pe Dumnezeu ca Tată, Mamă ne este Biserica. Iar întoarcerea noastră la Dumnezeu, se face pe calea cuvintelor Mântuitorului, pe calea vieții sale însăși: Învățați dela Mine că sunt bland și smerit cu inima și veți afla pace sufletelor voastre.

Pă. Gh. Secaș, preot al Catedralei, vorbește despre lupta unui ostaș adevarat.

Părintele Neagu, în legătură cu textul dela 1 Cor. 1, 4—10 face un scurt bilanț al lucrării Oastei din Sibiu a cărei conducere a avut-o din încredințarea I. P. S. Mitropolit Nicolae pe tot timpul cât a lipsit Părintele Trifa, fiind bolnav.

Răspunde pă. Trifa, mulțumindu-i părintelui Neagu pentru munca plină de stăruință pe care a făcut-o în această adunare rugându-l și de acum înainte să ne dea prețiosul ajutor spre a duce la izbândă lucrarea aceasta.

O fetiță a fr. Avrigeanu, ne-amînat nespus de mult cu o duioasă poezie, spusă cu lacrimi.

F. învățător Marini dela Săsciori, aduce mărturie despre ceiace Oastea Domnului a făcut pentru sufletele său și pentru atâtea și atâtea suflete pe care le-a scăpat din lanțurile patimilor și păcatelor. Dumnezeu nu ne-a părăsit.

Când răul ne'neca

Prin țară alergă

O chemare bună.

In continuare, vorbește despre marea dragoste și răbdare a Mântuitorului pentru cei păcătoși, cu multe pilde mișcătoare.

O zi mare a avut Dumineca Oastea din Sibiu; un fel de inaugurare festivă a adunărilor ce vor urma pe timpul de iarnă.

Un asistent.

„Ce va zice lumea?“ — dar nu, ce zice Evanghelia.

Doamne, ce mult a săpat diavolul, mișelul, în creștinătatea din zilele noastre!

Când îl chemi pe om să se lase de bejii, sudalme și alte răutăți și să intre în Oastea Domnului pentru a începe o viață nouă — omul îndată îi gata cu răspunsul: aş intra, dar ce va zice lumea?... va zice ca m'am dat cu sectarii... m'am »pocăit«...

Să mă las de prietenii mei, de societatea mea, de petrecerile mele?... dar ce va zice lumea?

Să mă las ocărât și păgubit... dar ce va zice lumea?... Să mă numesc »frate« cu pălmașii și servitorii... dar ce va zice lumea care mă știe om »fruntaș«?...

Să mă las în genunchi în biserică? să cânt, să mă rog?...

dar ce va zice lumea?... va zice că am slăbit de cap...

Și aşa mai departe — îndemnat de Ispitorul diavol — creștinul de azi îi dă înainte cu »ce va zice lumea?«.

Dar niciodată nu-și pune omul întrebarea: ce va zice Evanghelia... ce zice cuvântul lui Dumnezeu din sf. Scriptură.

»Ce zice lumea« e mai mare decât »ce zice Dumnezeu«, »Gura lumii« e mai tare decât graiul lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel zicea că »trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni« (Fapt. Apost. 5, 29). — Dar »creștinul« de azi ascultă mai mult de oameni decât de Dumnezeu.

Vai ce păgânătate fioroasă este »creștinismul« de azi!!

De ce stai așa 'ntristat, când e joc și bal în sat?

*De ce stai așa 'ntristat
Când e joc și bal în sat?
Și te gândești tot mereu
Când e joc la făgdău?*

*— Un vechi prieten mă 'ntreba,
Și aparte cam zîmbia;
Mă socotea ca nebun
Și ceva dorea să-i spun.*

*— Frate dragă!... i-am zis eu:
Mă gândesc și-mi pare rău;
De viața mea trecută
Și de vremea cea perduță;
De sufletele creștine,
Și-mi pare rău și de tine.*

*Mă 'nfior și-mi vine jale
Când văd așea desfătare,
Râu de lacrimi de-am vârsa
Și tot n'am putea spăla;
Păcatele cele multe
Prin plăceri lumești făcute.*

*Frate dragă 'mi pare rău!
Că 'nțelegi atât de greu,
Chinul sufletului tău.
Pe viață sau pe moarte
Mergeai cu mine la toate
Prostiiile trecătoare
Și de suflet perzătoare
Și acum ești strein de mine
Dar eu tot mai fiin la tine.*

*Deci te rog frate iubite
De vreai să scapi de ispite
Fă și tu un legămant
În Oastea Domnului Sfânt
Că Domnul Isus primește
Pe cel ce se pocăște
Și din darurile Lui
El trimit ori și cui
Sfânta Sa Înțelepciune
Și-l învață lucruri bune.*

Ps. 25, vers. 14.

Muntean Gheorghe,
umil ostaș, Batiz j. Huned.

Alte găcitori Biblice.

Dăm în continuare, alte 10 găcitori biblice:

11. Unde stă scris în Noul Testament un cuvânt al Domnului nostru Isus Hristos, care nu se află nicăieri în cele 4 Evanghelii?

12. Unde este amintită o zi de 7 ori și totuși acolo e numai o singură zi?

13. Cu care prilej, un preot a căutat bani și în loc de bani, a aflat cuvântul lui Dumnezeu?

14. Care sunt acele 5 ani male și vietăți din sf. Scriptură care nu mor niciodată?

15. Unde stă scris că poporul iudeu n'are voie să-si tundă părul și să se radă?

16. Care sunt acei 3 soldați din Noul Testament, care au slugit cu dragoste și ascultare creștinească?

17. Care-i ziua cea mai lungă din sf. Scriptură?

18. Care tată din sf. Scriptură și-a osândit pe fiul său la moarte?

19. Care capitol din Biblie cuprinde în sine 400 de ani și cel următor, 80 de ani?

20. Care om din Biblie n'a mâncat nimic 80 de zile?

In numărul viitor vom da și deslegarea găciturilor din numărul trecut.

(Va urma).

Alte daruri pentru lucrul Domnului.

Publicăm, în continuare, darurile pe care le-am primit pentru lucrul Domnului (sunt daruri mai vechi care nu s-au publicat la timp).

*Ion Stoia, Rosești—Ialomița, Lei 20.
Ioan Teodorescu, cântăreț Plopeni, jud. Botoșani Lei 20.*

Paraschiva I. Naclad, Maria Gh. Bicăfanu, Ana G. Calistră, toți

câte 20 Lei, Bicaz, jud. Neamț.

Ana Comănelea, Maria Gh. Șchiopu, Lei 20.

Paraschiva M. Bodean, Paraschiva M. Gramada câte 10 Lei.

Ana D. Manimă, Lei 30.

Maria I. Colonel, Paraschiva M. Urdea, câte 10 Lei.

Ana N. Gavrilă, Lei 15.

Ioan Popa, Lei 20, toți Țințarii jud. Brașov.

Dăruiitorilor, le trimitem și din acest loc mulțumirile noastre rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească darurile lor cu dar și binecuvântare de sus.

Ostașii Domnului răspund...

La Apelul pentru „lucrul Domnului“ dela Sibiu, cei dântăi au răspuns tot frații dela București trimițându-ne daruri de peste 10 mii Lei.

Apelul fraților dela București a făcut un viu răsunet în lumea ostașilor și cetitorilor noastre. Cei dântăi cari au răspuns, au fost tot frații dela București, trimițându-ne daruri de peste 10 mii Lei. Si anume ni s'a trimis:

Dela Biserica Zlătari un dar de 5000 Lei. Biserica Zlătari este cunoscută în toată Capitala ca o Biserică vie și lucrătoare, a cărei ușă stau toată ziua deschise având în fața lor o preafrumoasă chemare (scrisă pe o tablă albă) către credincioși, să intre în lăuntru și să-și ia — prin rugăciune — mângăiere și întărire sufletească. Parohul acestei biserici este preaiebuitul nostru frate luptător, părintele Toma Chiricuță, vestitul predicator care atrage lumea Capitalei prin vraja cuvântului lui Dumnezeu. În cadrele acestei Biserici lucrează de ani de zile și societatea »Frăția sf. Ciprian«, cu metode și rezultate cari ar trebui imitate în toate bisericile noastre (vom da la foaie câteva amănunte mișcătoare despre lucrarea acestei »Frății«).

In această Biserică, părintele Chiricuță a făcut o caldă și mișcătoare chemare pentru lucrarea dela Sibiu. La această chemare, s'a strâns un dar de 5000 Lei, care ni s'a trimis prin frațele ostaș Binescu (fără o indicație specială, cu numele, a dăruiitorilor).

Dela Oastea Domnului din București un dar de 2200 Lei. Tot prin frațele Binescu ni s'a trimis un dar de 2200 Lei din partea Oastei Domnului din București (fără o indicație cu numele a dăruiitorilor).

Dela frațele Binescu un dar de 2000 Lei. Frațele Binescu este un stâlp al Oastei dela București. Mult timp, adunările Oastei de acolo s-au ținut în lăcuința sa. De ani de zile face mereu jertfe și ostenele pentru lucrul Domnului. A ajutat lucrarea Oastei și desfăcând cărti și foi religioase în preț de zeci de mii de Lei. Mai anul trecut, înțelegând că suntem la strâmtore, ne-a ajutat și cu un împrumut de 30 mii Lei, fără procente (pe care, vai, noi nu i l-am putut replăti așa cum s'ar fi cuvenit). Acum doi ani ne-a mai făcut un dar de bani și acum ne-a trimis iar un dar de 2000 Lei. Ce n'a făcut acest suflet mare pentru lucrul Domnului? O! dacă am fi avut în lucrarea Oastei numai câteva sute de Binești, am fi cucerit de mult această țară. Bunul Dumnezeu să-i răsplătească cu dar și ajutor de sus toate jertfele și ostenelele ce le face pentru lucrul Lui!

La aceste daruri se mai adauge apoi și darul de 2000 Lei ce ni s'a trimis astăvară prin frațele I. Gr. Oprișan, dela frațele I. Ulea, tot din București. Astfel frații noștri dela București ne-au trimis un ajutor de peste 10 mii Lei.

Mulțumim și din acest loc preaiubișilor noștri frații dela București pentru o dragoste atât de mare ce ne-au arătat. In fața unui semn de dragoste atât de copleșitor, vom zice și noi din partea noastră că »dragostea nu uită ce datorește«. Cine va scrie odată istoria acestei mult zbuciumate mișcări, va pune acolo la locul ei, într'un capitol luminos, și dragostea fraților dela București. Bunul Dumnezeu să răsplătească cu dar și ajutor de sus darurile și jertfele ce ni s'a trimis.

In numărul viitor vom continua cu darurile ce ne sosesc. La rând e darul Oastei Domnului din Sibiu și altele.

(Va urma).

Raport, Oastea Domnului, Săsciori.

Duminică 4 Oct., am avut deosebită plăcere de a avea în mijlocul nostru pe doi harnici ostenitori în oglindă toți copiii lui Dumnezeu. În această minunată școală înveță să cunoști pe Tatăl, iubirea Lui și grijă ce fi poartă. (Ebrei 12, 5–11). Căci nouă ni-s'a dat darul nu numai să credem ci să și suferim pentru Hristos (Filip. 1, 29). Suferința e captură în care se pregătește aurul pentru împăratia cerurilor... După cum în captură, se curăță aurul de materiale străine, tot așa, prin suferință, omul din afara e prăpădit, dar cel dinăuntru este înnoit »din zi în zi« (II Cor. 4, 16).

Oare dacă Domnul a dus o cruce pentru noi toți, noi să nu ne-o ducem pe a noastră? Am putea merge în urma Sa fără cruce? (Matei 16, 24), (Ioan 14, 15, 21, 23). Dupa Evanghelie, adunarea a continuat, seara, când ne-a vorbit în delung, dând bune sfătuiri, fr. Opriș. Fr. Ilie Marini a citit o bucată din Vieile Sfinților... S'a cântat sfârșindu-se cu rugăciune în genunchi.

Pornind dela nedumerirea multora